

ЕЛКА НЯГОЛОВА

СМОКИНЯТА

Пчелите нещо тайно си говорят
(за този свят тъй малко знаем)...
Смокинята във тъгла на двора
сънува Рая...

Вратата на съседа е отворена –
сред гробището той е прясна рана.
Смокинята във тъгла на двора
сънува Рая.

А есента изохква от умора.
Навлича жълти вълнени чорапи.
Смокинята все тъй мълчи на двора –
сънува Рая.

На мравките народът е безброен...
Светът за него е безкраен празник.
Дали затуй смокинята на двора
сънува Рая...

И кръст издига струйка дим нагоре.
Селцето. Ние с теб в света нетраен.
Смокинята. И есента. И двора...
Едно писмо до Рая...

ДОКАТО

Докато мойта длан е в дланта ти
и Любов ни проправя пътя;
Докато някаква божиравичка
ни спасява от грях ненаправен;
Докато циганите-секачи
правят песен от стих на кълвача;
Докато в някакво село затънтено
плаче Бог под венеца трънен;
Докато градският луд си подсвирква,
без да знае – пратен е свише;
Докато есен прокапва в олуците,
а мъглата над хълма накуцва;
Докато чехлите ми пред прага –
два елена – очакват впряга,
а крилете на твоята риза
над раменете ми слизат;
Докато в долния конус пясъкът
доизпълни всичкото място...

До нас един ангел ще слезе,
ще хапне от хлебния резен
и вино ще пийне, ще каже:
-Готови ли сте с багажа?...

АВЛИГИТЕ

Щом светът стане тесен, а душите ни – късогледни,
Щом голямата суша ни прегърне като за последно,
Щом във тази задушна вселена даже въздух не стига,
Точно в тази нощ, мили, точно в тази нощ падат авлигите.

И когато сред мрака ръката – ръка лековерно изпусне,
И когато забравим: най-надеждният бряг са устните,
И когато над нас суховеят пясък хвърля в гърлата ни, мили,
Зная точно: тогава, в този час, падат първи авлигите.

Онемяхме от толкова викане, заприлича светът на лудница.
Окуцяха, простреляни думите във вечните книги и чудят се.
Вече погледи само кръстосваме. И техният разговор стига ни.
И забравяме: в страшната суша улучени, падат първи авлигите!

От небето тревожно над нас се посипват перата им, носят се...
За последно тогава летят – хвърчила, с души омагьосани.
Долу ние ги гледаме мълком, късогледни очи повдигнали.
Ужасени разбираме в миг: в тази суша падат първи авлигите!

На колена! Да молим дъжда от пустинята да ни избави,
чародейният дъжд - има шперц за всяка сърдечна брава!
Още ден, още миг във прегръдка, преди Оня сън да ни вдигне!
И дано не познае, проклетникът, зад човешките маски – авлигите...

КОНЦЕРТ

Едно дете смути за миг концерта
и звуци от внезапното му гукане
обърнаха назад салона – целия! –
към музиката странна на капчука.

Детето бе вода дъждовна в залата,
потекла през смълчани петолиния.
Сърдити погледи момчето лъчезарно
замеряха – то смееше се мило.

А пък оркестърът – все черно-бели
птици,
тържествено възпяваше живота.
Две флейти – като две съдбовни
жрици,
оспорваха на птиците високото.

За нещо свое плачеха цигулките,
а контрабас ръмжеше срещу здрача.
И само славеят, за миг разгукал се,
не биваше в салона да заплаче!

Изведоха го – с длани върху устните.
И всичката тържественост стопи се.
Не знаеха: животът е изкуство,
макар и в петолиние невписано.

ОТКРИТИЕ НА СЛОВ

МИЛЕНА КОСТАДИНОВА

Родена е на 26.08.1986 г. в град Варна.
Завършила е I-ва Езикова гимназия в
родния си град. Лауреат е на много на-
гради от национални и регионални лите-
ратурни конкурси, носител е на званието
„Дарование 2004” по програмата „Из-
куството, което лекува”. Като ученичка
е член на литературен клуб „Касталия”
към Общински детски комплекс – Варна
с ръководител Магдалена Маркова. След
придобиване на бакалавърска степен в
Германия и на магистратура в Холан-
дия създава и ръководи днес във Варна
Езиков център ЛОГИСТА. На 18 години
издава първата си книга „Рицарят на за-
леза”, определена в предговора от нейната
ръководителка като „лирическа хроника
на едно израстване”. Можем да добавим –
„на едно чувствително дете, превръщащо
се в млада, съвременна поетеса”.

Милена Костадинова очаква днес вто-
рата си книга. А какво ще бъде нейното
литературно ниво, прецени сам, драги
читателю, по висотата на първия ѝ полет.

КОПНЕЖ

Ако можех да се преродя сега,
бих искала да бъда аз небето,
разгърнало навсякъде душа,
погълващо със своята гръд морето.

Животът ми да бъде като ято,
прелитащо над облаци и хора
и пеещо със птичи глас в полята,
незнаещо ни скръб, нито умора.

Пръстта да ме поеме и попие,
щом сетния ми час удари,
но моята душа не ще се скрие –
ще грее тя в букет от минзухари!

2001

ЖЕЛАНИЕ

Да бъда светлия проблясък,
докосващ лекичко брега със длани,
в ръцете ми да има злато-пясък,
в които камъни да бъдат спряни.

Да бъда като морска пяна
разперила воали сред вълните,
и винаги лъчиста и огряна
от слънцето, луната и звездите.

Да бъда перла сред корали
и рибка сребърна, блестяща
и моето сърце да пали
на слънцето кръвта горяща.

1999

ТЪРСЯ СЕ

Каж ми ти, щом аз не зная
къде съм аз, а моят път?
Дали душата ми се рее в рая,
а в ада - окована мойта плът?

Във бездната на моите мисли
или във чувствата съм аз?
Каж ми и не се замисляй,
кажи ми, щом е в твоя власт.

Аз търся и се лугам във безкрая
и роня стъклени сълзи,
попадащи на пясъка в пороя
и каращи брега да заблести.

Тъгата ми във устните се свила
и плаче със сподавен глас,
а всяка от целувките е мила –
не ги споделям с никой аз.

И чупя се на стъклена жарава
и късам се на лист, на цвят,
а мойта мисъл все остава,
душата ми – човек от сняг.

Къде съм аз? А моят път?
Каж ми ти, щом аз не зная...
Душата ми е адска плът,
а мислите ми - тяло в рая.

2000

2003

ОБИЧ

И днес светът е тъмносин,
а мойта сянка бяла си остава,
но погледът ми остър, фин
пронизва я, от своя дъх ѝ дава,

подтиква я да падне в пропастта,
дълбана е от моите длани диви,
изсмукани от жаждата в пръстта,
горени от студа в лъчи лъжливи.

Но тя не иска да умира пак.
Отдръпва се и бяга от страха ми,
но чисто бял е неговият мрак
и чисто бяла е плътта ми.

Тогава слиза бавно в пропастта
и синьото в света не би я спряло,
облякла сянката ми, любовта
умира за живот на мойто тяло.